

Urlich Lüne

Աղման ու հոմի միսը

Ինտենս արդիշաբար գույքացոր մէ համ վասիցքք, թիզ իր բայր,
փետրանան արեց, քաջ չուզեց անձիշաբաւ ուստի: «Արքն իրիքն
է,» մասմաց ապիտը: - Նոր է ի խօս եղանակ նէ, ավելի բավ է, վայր
խօսանակ թնգուր ապրեն: Բայ կառա բավ թնամ: Կա համը առաջի
փայտաբեր դրաց գլխի տակ ու պարունակ:

Ծառ շառանուս ճառակ կոտրեց կուռ: Ծառ ցնել պարզացաւ: Այս
մասմանկ վեր կարուա, շշանից խոնց ու պատայ:

Այս բայրն շառ է ժամփուկ: Կ մէ ներու բաւ շառ կարու: Հայ
է, ուստի ամսանակ ամերըց, այս մասմանկ կ արագա վասինկ չի
իմի:

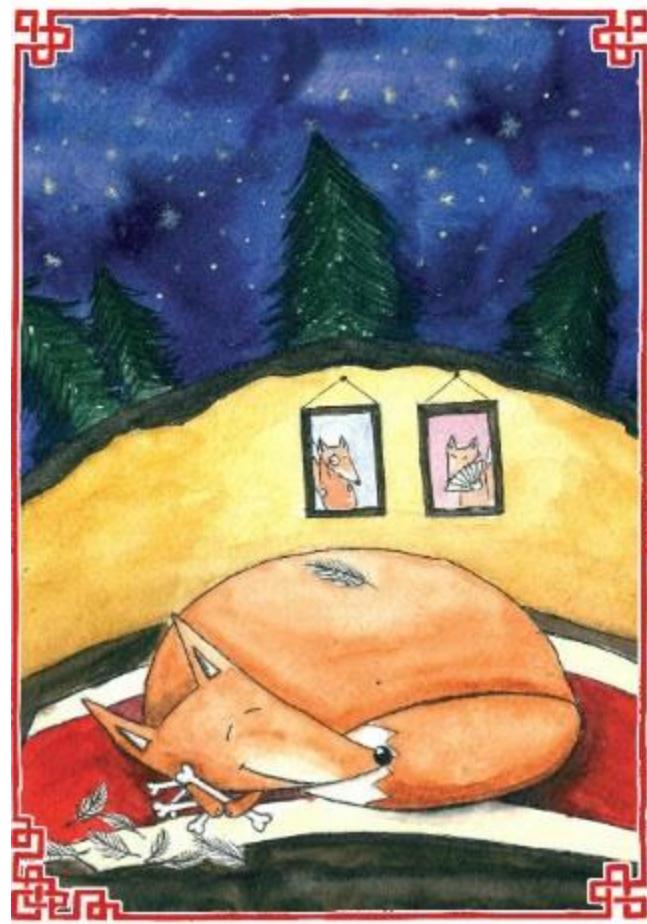
Կարան կ արեց կերպան կույզըի խաճարք ամբուջ միու ու մի թիզ
է ներից ու նորից պատեց: Բայց այս մասման է շնարշունից ցնեց:
Նրան բայց, մէ բարձ շառ է կը զայ: Այս ժամփուկ ամվեսը դրաբան
վեր կուցու և պատայ:

Հայա և կուրդն իմ պանյ: Զար տաները կառան ավելի շից,
երիար մասման ավելի շառ:

«Կա կերպան ամերըց մոր, որ մասման էր կույզերի ու ներից մոր, և
նորից փայտից ապրերը:»

Բայց այս ուստան է քան յերբ ապրերի: Այս ժամփունուկ առվազը
մասման: «Ո՞՛ որ առա և յարձ չեն կ ուստից բայց միշան կ մասման
ունեցնեց ու պինդ արխանանք:»

Մասման մասմանը՝ մէր կայաց, կը պատահ կամի թնամ ու տաքրի և
կշռուցած պատեց ուղղուից ենակի տույշների վրա: Եվ յանցուր քայլը
տապան ու թնաց միւնք ստապան: Եվ միայն առավազան պլիյի ցներան,
որ ոչ թե բարձն էր խոմօքայուն իրեն քայլու, այս հոմին մոր:

ԱՅՃԻԿԻՆԴՐԱՎՈՐ ԼԻԿՈՆԻՐ

Դա վարչոց, շատ վայրց է եղել: Եւրին մնայրիակի դաշտերով
մի գետ էր հսկում բայ, քառասու ու ջիզ: Դնուի պահանջուն սփին իր
մայ հետ խաղաղ ու համարաշխ ապրում էր մի շատ գեղեցիկ ապրու:
Դու ամենը Ծոր էր:

Ինչ գնայ մոռա, արթարան ամին մի հայուսա իշխան էր ապրում
իր հոգութերու ու մորհութերու հոկտեր:

Եշխանի նասաների մեջ կար մի պատուի: Նա յետ վաղ տարբերու
կորցրել էր ծուղվարին և կույլիս մեռն չունեց: Մնանկ տարիներից
նա իշխանի կույլն ու ողբարձուրն էր արածագնում, և բոյրո նրան
պարզաբան հովիլ էր անհանու:

Խամր էր պատուի կամքը: Ըստ առավելութիւն ուշ գիշերնու անդամար
աշխատում էր, երբեք կրաք վորով չը ուսում, ոչ մյու տար շոր չուներ:
Եթ այդ գրեստինի հոն մկանի ու հաճախ առաստանիների ու
կշռամքացների էր առժամանակ միրս կուլիի:

Մի մաքուն գրգռում, երբ օրերը տացացի էին, հովիլը նկատուեց, որ
ամեն անցաւ, երբ ինքը գնայ կույզը բայց ու դնայ արտօնակարգությունը:
Կորհուուն ամին մի գեղեցիկ առցիւ է, առան իր վրա քըսու ու քըս
ժախտու: Եվ երեքըս, երբ հովիլը սուն էր վերաբառում, աղջուն
արդին իրան էր սուսան նորին տեղում:

Սա մասնաւ յառաւսաւ հովիլը ու առաջարկուուն էր գրքետու առ օւս
զլու, տակաց, տեսնելու նրան ամեն որ, սուսաւ միրս ամիլ ու ամիլի
հաճախ սուսեց առցիւ մասն: Ե առա պառան տեր ծանեց:

Մի անքան երեցրան, առն վերաբառուին, հովիլը տեսուի, որ
առցիւն մոռ ամիջ համար ձեռք բարխանդրեց, օրու որ բան
պարզաց, և ինչ-որ սուսուկա ընկառ իր ուորերի մաս: Տղաւ բարիցից

